

தினசர்யை

(வேதாந்த தீபிகை பத்திரிக்கையில் வெளியான மூல உரையின் மறுபதிப்பு)

“ஸ்ரீ தேசிக தர்சன துரந்தரர்”

புதுக்கோட்டை ஸ்ரீ உவே. A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்

அட்டை படம்:

ஸ்ரீ பூமிதேவி ஸமேத ஸ்ரீ ஒப்பிலியப்பன், திருவிண்ணகரம்
(சுபக்ருது ஸம்வத்ஸர ப்ரஹ்மோத்ஸவ வைபவத்தில் நூதன ஸ்வர்ண
திருவடி ஸமர்பண ஸ்வீகரணம் செய்த ஸேவை ஸாதித்தபடி)

இந்த ஸ்ரீகோசத்தை sadagoapn.org இணையதளத்தில் வெளியிடுவதற்கு
ஒப்பிலியப்பன் கோவில் ஸ்ரீமான் V.சடகோபன் ஸ்வாமிக்கு தந்யவாதங்கள்

இந்த ஸ்ரீகோசத்தின் மூல உரையை தொகுத்து தந்து இணையதளத்தில்
வெளியிட அனுமதித்த
ஸ்ரீமான் ரகுவீர் ராஜகோபாலன் ஸ்வாமிக்கு
(ஸ்ரீ உப.வே புதுக்கோட்டை A.ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார் ஸ்வாமியின் பௌத்திரர்)
தந்யவாதங்கள்.

அட்டை வடிவமைப்பு மற்றும் மின்புத்தக தொகுப்பு உதவி:
ஸ்ரீமான் முரளி தேசிகாசாரி

தினசர்யை

(வேதாந்த தீபிகை பத்திரிக்கையில் வெளியான மூல உரையின் மறுபதிப்பு)

“ஸ்ரீ தேசிக தர்சன துரந்தரர்”
புதுக்கோட்டை ஸ்ரீ உவே. A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார் ஸ்வாமி

புதுக்கோட்டை ஸ்ரீ உவே. A. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார் ஸ்வாமி அவருடைய தர்மபத்னி ஸ்ரீமதி பத்மாஸநி அம்மங்காருடன்.

* தினசாரியை

(ஸ்ரீ. உப. ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M. A., மகாநாதர் காலேஜ்,

புதுக்கோட்டை.)

ஸ்ரீ. உப. ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் இவ்வாத்மாக்களை யெல்லாம் படைத்து, அவர்களுக்கு வழிகாட்டும் விளக்காக சாஸ்திரங்களையும் உப தேசித்தான். அவற்றுள், பல ஜீவர்களை அநுபரவேசித்து கிரந்தங்களைச் செய்வித்தது போல், ஸர்வேச்வரன் தானே அருளிச் செய்தவை பாஞ்ச ராத்ரம் என்று சொல்லப்படும் பகவச்சாஸ்திரங்கள். அவைகள் மோக்ஷக் தை அடைய விரும்புகிற முழுக்ஷு செய்யவேண்டியவற்றை யெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லுகின்றன. அவற்றில் ஒரு பகவத் பக்தனான முழுக்ஷு தன்னுடைய நாட்களை எவ்விதம் கழிக்க வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பகலும் இரவும் கொண்ட ஒருநாளை ஐந்து பாகமாகப் பிரித்து அபிகமனம், உபாதானம், இஜயா, ஸ்வாத்யாயம், யோகம், (அமிசமன, உபாदान, இஜயா, சுவாடியா, யோக:) என்ற ஐந்து காலங்களையும் விதித்து, இவ்வைந்து காலங்களிலும் முறையே ஐந்து கார்யங்களையும் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1. அபிகமனமாவது: விடியற் காலையில் ப்ராஹ்ம முகூர்த்தத்தில் (சுமார் நாலு மணிக்கே) எழுந்து, (ஸ்நானம் ஸந்த்யை முதலிய) காலேக்கடன் களை யெல்லாம் முடித்து, பகவத் ஸந்திதிக்குச் சென்று வணங்கி, முன் தினத்தில் தோஷமடத் தன் வாழ்நாளை நடத்தினதற்காக ஸர்வேச்வரனி டத்தில் நன்றியைச் செலுத்தி இனி வரும் நாட்களிலும் அப்படியே தன்னை நடத்தி யருளும்படி பிரார்த்திப்பது.

2. உபாதானமாவது: ஸம்பாதிப்பது. அதாவது பகவானையும் அவ னடியார்களையும் மாமலர்தூபம் கொண்டும், அன்னபானூதிகள் கொண்டும் பூஜிக்க வேண்டி, சாஸ்திரங்களில் விலக்கப் படாத வஸ்துக்களை சாஸ்திரத் தில் விதித்த முறையில் சேர்ப்பது.

3. அப்படி ஸம்பாதித்த தூநீர் மாமலர் சுடர்தீபம் கொண்டு ஸர் வேச்வரனை ஆராதிப்பதே இஜயை அல்லது பகவதாராதனம் என்னும் இவ்வைந்துக்குள் பிரதானமான கர்மம்.

4. பிறகு பகவத்பக்தி வளருவதற்காகவும், வேறு விஷயங்கள் புகாமலி ருக்கவும், மோக்ஷத்தில் ஆவல் அதிகரிப்பதற்காகவும் மந்திரங்களை ஜபிப்

பதும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் முதலியவற்றைத்தான் அர்த்தத் தோடு வாசித்தும், சொல்வோர் வந்தால் கேட்டும், கேட்போர் வந்தால் சொல்லியும், போது போக்குவதே ஸ்வாத்யாயம். (ஸ்வாத்யாயம் என்னும் சொல் வேதத்தையே சொல்லுமானாலும், இங்கு வேதத்தின் ஆழ்பொருளைச் செவ்வனே விளக்க வந்துள்ள எல்லாவற்றையும் காட்டும்.)

5. பிறகு இரவு வந்தவாறே ஐந்தாவதான யோகத்தை ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவைருண்ட கத்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற முறையிலே அறவடிக்கவேண்டும். அதாவது 'தன் இந்திரியங்களை அடக்கி, மனத்தை அந்தர்முகமாகி, பகவானுடைய ஸ்வரூபம், திவ்யமங்கள் விகா ஹம், குணங்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், பிராட்டிமார்கள், பரிஜனங்கள் எல்லோரையும் த்யானித்து, 'சூர்யமண்டலத்தைக் கிண்டுபுக்கு கலங்காப் பெரு நகரையடைந்து, மாமணி மண்டபத்து ஒண்டொடியாள் திருமகள் கேள்வனான என் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டு என் கண்ணினைகள் என்று கொலோ கரிக்கும் நாளே, மாயோனை என்று கொலோ வாயார வாழ்த்து நாளே, அந்தமில் பேரின்படித்தடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடுவதென்று கொலோ' என்று தன் ஆசையைவளர்த்து வருவதாகும்.

ஆக இவ்வாறாக தன் காலமுழுவதும் காலே முதல் இரவு வரையில் பகவதாராதனத்திற்காகவே என்று கழிப்பானாகில் அவனுக்கு பகவத்பீதி என்ற லாபத்தோடு ஒரு ஆபத்திலிருந்தும் விலகி நிற்கிறான். ஸ்ரீதேசிகன் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் அருளிச் செய்தபடியே, பகவதபிகமனத்தால் அத்யாபிகமனமும், உபாத்திரத்தால் அந்யார்த்தோபாதானமும், இம்மாதிரி பகவானிடத்தில் இவற்றைச் செய்வதால், தோஷமே தவிர மந்திரியங்கள் இவனை விட்டுத் தாங்களே விலகி நிற்கின்றன. இப்படி பஞ்சதால் பராயணரூய கார்யத்தைச் செய்யும் போதும் நான் எனக்காக என் கார்யத்தை நானே செய்கிறேன் என்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடையமையான என்னைக்கொண்டு, தான் கொடுத்த கருவிகளால், தன்னுடையதான கார்யத்தைத் தன் பிரீதியின் பொருட்டுத் தானே செய்து கொள்ளுகிறான் என்று எல்லாவற்றையும், பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பது என்கிற ஸாத்விக த்யாகத்தைச் செய்து அந்தமில் பேரின்பத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன் திருவருளே எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். இந்த விஷயங்கள், பகவச்சாஸ்திரங்களில் கூறியதை அதுஸரித்து, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் முதலானோர் அருளிச்செய்த 'நித்யம்' என்னும் கிரந்தங்களிலும் ஸ்ரீதேசிகனுடைய 'பாஞ்சராத்திரசூத்' 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ தினசரி' என்பவற்றிலும் பரக்கத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி வங்கியுரத்து நம்பி என்ற பூர்வாசாரியர் / அருளிச்செய்த 'பிராதர் பிரவேதகாரிகா' (प्रातिविदकारिका:) என்கிற கிரந்தம் இவற்றை

யனுஷ்டப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்தை உண்டுபண்ணிக் கொடுக்கிறது. அதாவது பாம்போடொரு கூறையில் பூயில்வது போன்ற இந்த சரீரத் தோடு இங்கே யிருந்தகாலம், ஸத்வரஜஸ்தமோ ரூபமான இந்த சரீரத்தில் ஸத்வகுணம் தலை யெடுத்த போது பகவத் பக்தியும் ஞானமும் வருவது போல, ரஜஸ்தமஸ் தலையெடுத்தால் அந்த ஞானத்தை விலக்கி, மற்ற உலக விஷயங்களில் வரும் சிற்றின்பத்தின் ஆசை உண்டாகிறது. இது மோக்ஷத் திற்கு விரோதி. ஆகையால் ஐங்கருவி கண்ட விற்பம் அல்பமாயும் அஸ் திரமாயும் இருப்பதை அடிக்கடி நினைத்து, உலக விஷயங்களில் தனக்கு வைராக்யத்தை உண்டு பண்ண வேண்டும். விடியிற் காலையில் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருக்கு மாதலால், அந்தக் காலமே இம்மாதிரி உலக விஷயங்களில் வைராக்யத்தையும் பகவத் விஷயத்தில் பக்தியையும் வளர்க்க ஏற்றது. இதை அநுஸந்திக்கும் முறையையே எளிய நடையில் உணர்ச்சி ததும்பும் சொற்களில் 'ப்ராதர் நிர்வேதகாரிகை' வெளியிடுகிறது. (விடியற்காலையில் சொல்லவேண்டிய வைராக்யத்தை வளர்க்கும் சுலோகங் கள்). இனி அவற்றை எழுதி எண்ணி உய்வோம்.

उत्थाय शयने तस्मिन्नासीनो नियतेन्द्रियः ।

त्रस्तनिर्विण्णहृदयो व्यथं वीक्ष्य गतं वयः ॥ १ ॥

(அதிகாலையில்) கண் விழித்து, படுக்கையில் உட்கார்ந்தபடியே இந்திரியங்களை அடக்கி, பழுதே பல பகலும் போயின என்பதை உணர்ந்து மனதில் துணுக்கமும் நிர்வேதமும் உடையவனாய்,

तापत्रयेण चाक्रान्त स्तीव्रेणाध्यात्मिकादिना ।

दावजेनाग्निना लीढो भ्राम्यन्निव वने मृगः ॥ २ ॥

ஆத்யாத்மிகம் முதலான (ஆத்யாத்மிகம்-சரீரத்தினால் உண்டா வது, ஆதிபௌதிகம்-பிராணிகளால் உண்டாவது, ஆதிதைவிகம்-தெய்வத் தினால் உண்டாவது) மூன்றுவித துக்கங்களால் தனக்கு வரும் துன்பங் களை எண்ணி, (தன் நிலைமையை ஆராயவேண்டும்.) காட்டுத் தீயினால் குழப்பப்பட்டு தப்பவழி தெரியாமல் அங்கும் இங்கும் ஓடியபோல் மான்போல் (இருக்கிறேன்.)

संसारवागुरान्तस्थो लूनपक्ष इवाण्डजः ।

अपश्यन्निर्गमायमागामिष्वपि जन्मसु ॥ ३ ॥

ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய வலையில் சிக்கிக்கொண்ட சிறகிழந்த பக்ஷிபோல், இனி வரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் கூட விடுவிடுத்துக்கொள்ள உபாயம் தெரியாதவனாயிருக்கிறேன்.

अकार्यैरतिधीमत्सः क्रियमाणैः कृतैरपि ।

लजितश्च विपणश्च स्मर्यमाणः स्वकर्मभिः ॥ ४ ॥

நினைத்தாலும் வெறுப்பைத் தரக்கூடிய கொடிய தீச் செயல்களை முன் - அனுஷ்டித்தும், இன்னும் செய்து கொண்டிருப்பதையும் எண்ணி லஜ்ஜித்தும், தன்னிடமே ஒரு வெறுப்பு தோன்றியும்,

अविनीतमशिक्षार्हमसद्गुणगणाकरम् ।

अवधार्य स्वमात्मानमचिकित्स्याशुभाश्रयम् ॥ ५ ॥

தன் மனது வணக்கமற்று, உபதேசித்தாலும் கேட்காமல், கெட்ட குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமும், நீக்கமில்லா அசுபங்களுக்கு ஆசிராயமு மாயிருப்பதை உணரவேண்டும்.

दह्यमानेन्धनान्तस्स्थो विस्फुरन्निवन् कीटकः ।

अलब्धनिर्गमस्तिष्ठन्मध्ये मरणजन्मनोः ॥ ६ ॥

இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ஏறும்பே போல், பிறவி, மாணம் என்பவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டு வெளியேற உபாயம் தெரியவில்லை.

विह्वलश्च विपणश्च विमृशस्वामिमां दशाम् ।

चिन्तयेत्प्रथमं चैवमाचरन्प्रियमात्मनः ॥ ७ ॥

இவ்விதமான தன் நிலைமையை உணர்ந்தும் தளர்ந்தும் துக்கித்தும், இனி தனக்கு நன்மையைத் தரக்கூடியது எது என்று ஆலோசிக்கவேண்டும்.

संसारचक्रमारोप्य-वलिभिः कमरज्जुभिः ।

कालेनाकृष्यमाणस्य जङ्गमस्थावरात्मनः ॥ ८ ॥

ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் என்னை ஏற்றி, காலம் பல செய்வினை வன்கயிற்றால் இழுத்துக்கொண்டே யிருப்பதால், இதுவரையில் ஜங்கம் மாயும் ஸ்தாவரமாயும் ஓடி ஓடிப் பல பிறப்பும் பிறந்தேன்.

अहो मे महती याता निष्फला जन्मसन्ततिः ।

अनाराधितगोविन्द चरणाम्भोहृद्वया ॥ ९ ॥

ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைப் பூஜிக்கப் பெறாமல், ஐயோ! னீணை எவ்வளவு கோடி ஜன்மங்கள் கழிந்தனவே.

अनास्वादितसकर्मज्ञानभक्ति सुधारसा ।

अदृष्टान्त संसारसागरोत्तारणलवा ॥ १० ॥

நோற்ற நோன்பிலேன், நுண்ணறிவிலேன், பக்தி என்னும் அழு
தத்தை சுவைக்கவும் பெற்றிலேன். அநந்தமான ஸம்ஸாரமென்னும் கட
லைத்தாண்டுவிக்கும் வைகுந்தனென்னும் ஓர் தோணி யுளதென்றும்
அறிகிலேன்

श्रुतिस्मृत्युदिताशेष सदाचार पराङ्मुखी ।

त्यक्तवर्णसमाचारा भ्रष्टा वैदिकवर्त्मनः ॥ ११ ॥

என் நடத்தைகளோ ச்ருதி, ஸ்மிருதி, பெரியோர்கள் அநுஷ்
டானம் இவைகளில் ருசியில்லாமல், வர்ணம், ஆசிரமம் இவைகளுக்கு
அடைத்த தர்மங்களை விட்டு விலகி, எவ்விதத்திலும் இழிவானதாகவே
இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

अनुपासितसद्ब्रह्मा स्वीकृतासत्समागमा ।

असम्पादित शुश्रूषा गुवांचार्यपितृष्वपि ॥ १२ ॥

பெரியோரைப் பேணியறியேன், கெட்டவர்களின் சேர்க்கை
யையே விரும்பிப்போந்து, மாதா, பிதா, ஆசார்யன் இவர்களுக்கு ஒரு
சச்சுரமையும் செய்ததில்லை.

निजकर्मजदेवादिदेहाध्यस्तात्मभावना ।

तद्भावनानुगोद्भूत सुखदुःखव्यवस्थितिः ॥ १३ ॥

பூர்வ கர்மங்களினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தேவாதி சரீரங்களைத்
தவிர ஆத்மா உளது என்ற ஞானமின்றி சரீரத்தையே நேசித்து, அதன்
ஸுகதுக்கங்களையே என்னதாக எண்ணி இருந்தேன்.

अनुद्भूतस्वयाथात्म्यज्ञानजोत्तमनिर्वृतिः ।

पशुवत्प्राकृतैरेव गुणैरधिकनिर्वृता ॥ १४ ॥

ஆத்மாவைப் பற்றிய தத்வஞானமின்றி அதனால் வரும் ஆந்
தத்தையும் இழந்து, மிருகங்கள் போல் பிரகிருதி குணங்களால் வரும்
அல்ப போகங்களையே ஈறிலின்ப வெள்ளமாக பிரமித்தேன்.

न कर्मनिष्ठा नात्मज्ञा नापि भक्तियुता हरौ ।

नोद्युक्ता भक्ति हीनत्वा त्तत्क्रियास्वर्चनादिषु ॥ १५ ॥

நோற்ற நோன்பிலேன், நுண்ணறிவிலேன், பகவானிடத்தில்
பக்தியற்றவன் ; பக்தியற்றதால் ஸர்வேச்வரனுடைய பூஜை, அர்ச்சனை
முதலியவைகளில் எண்ணமே யில்லாதிருந்தேன்.

कर्मभिः पुण्यपापाख्यैरविद्यापर नामभिः ।

धूमैरिवार्चिराग्नेयं ज्ञानमावृत्य देहिनः ॥ १६ ॥

(இனிக் கீழ் கூறியபடி தான் உழுன்று வந்ததற்குத் காரணமான் அசேதனம் என்னும் பிரகிருதி தன்னை மயக்கிப் போந்ததை அருளிச் செய்கிறார்). அவித்யை என்று சொல்லப்படுகிற புண்யம், பாபம் என்கிற என் கர்மங்களால் அக்னியைச் சூழும் புகை போல, இவ்வாத்மாவின் ஒளி போன்ற ஞானத்தை மறைத்து (விட்டது பிரகிருதி).

भूपयित्वा स्वकं देहं शब्दाद्यैः स्वाश्रयैर्गुणैः ।

दर्शयित्वा स्वसौन्दर्यमात्मने तिष्ठमानया ॥ १७ ॥

(அதற்காக) சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் முதலான தன் குணங் களால் தன்னை அழகு படுத்தி, முன் நின்று ஆத்மாவுக்குத் தன் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, (தன்னிடத்தில் ஆத்மாவுக்கு போக்யதா புத்தி வரும் படி செய்து)

निरस्तातिशयाह्लादसुखमावैकलक्षणम् ।

संछाद्य स्वगुणैरेव स्वरूपं परमात्मनः ॥ १८ ॥

தன்னுடைய அல்பஸுகங்களைக்கொண்டு, உயர்வற உயர் நல மாய் ஆராவமுதான பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது.

गुणमय्या प्रकृत्याख्य भगवन्माययानया ।

स्वसंलीनानन्तजीवकृतकर्मानुरूपया ॥ १९ ॥

ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸாகிற முன்று குணங்களை யுடைய இந்த பிரகிருதி என்கிற பகவன் மாயை அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்கேற்றவாறு தன்னை மாற்றி அளித்து அவர்களைப் பாசத்தால் கட்டி வைத்துக் கொள்ளுகிறது.

गुणत्रयाश्रयानन्तविचित्रपरिणामया ।

अतिदुस्तरया देव प्रयत्तिरहितानभिः ॥ २० ॥

இப்படி ஆச்சர்யமான சக்தியை யுடையதும் விசித்திரமான பரிணாமங்களை யுடைத்தாய் மோஹிக்கச் செய்யும் பிரகிருதியிலிருந்து தப்பு வதற்கு உபாயம் அதற்கும் ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனைச் சரணம் அடைவதே. இப்படி சரணமடையாதவர்களுக்கு அதைத்தாண்ட வேறு உபாயமே இல்லை.

प्रलोभ्यमाना सततं तथैवात्यन्तनिवृत्ता ।

अजानतीव स्वहितं मूकस्वप्नानुकारिणी ॥ २१ ॥

இவ்விதம் இந்த பிரகிருதியால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, அதையே பாம ஸுகமாக எண்ணி, தன் நன்மையை யறியாமல் ஊமைமயன் கண்ட கனவு போல் ஜன்மங்களெல்லாம் வீணை கழிந்தன.

निष्पानीये निरालम्बे निश्छाये निरपाश्रये ।

द्राघीयस्यशुभे मार्गे यमस्य सदनं प्रति ॥ २२ ॥

(ஒவ்வொரு பிறவியிலும் மரணம் நேரிட்டால், பல தீவினைகளால் யமலோகத்திற்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும்) அந்த மார்க்கமோ குளிர்ந்த நீர் நிலை, நிழல் ஒரு பிடிப்பு, ஆதரவு, ஒன்றுமில்லாமல், தாபத்தையே கொடுக்கும் நீண்ட பாலைவனம் போன்றது (என்று சாஸ்திரங்கள் கூறு கின்றன).

गच्छतो मेऽसहायस्य वर्धयन्ती महद्भयम् ।

अतीतापि सदैवैषा तिष्ठतीव पुरो मम ॥ २३ ॥

இம்மாதிரி பயங்கரமான மார்க்கத்தில் ஒரு துணையின்றி தனியே செல்லும் என்னுடைய பயத்தை விருத்தி செய்து கொண்டே யிருக்கிறது. (ஒரு பிறவி முடிந்து, அதில் செய்த பாப பலத்தை அநுபவிக்கும்போது பிரகிருதி ரொம்ப பயங்கரமானது, அதை நாம் விட்டு விலகவேண்டும்' என்ற எண்ணம் வந்து, மரணத்தால் ஒரு முறை அதை நீத்தோம் என் னும் போதே, பாபத்தால் மறு பிறவிக்கு வேண்டிய சரீரத்தைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு பிரகிருதி நிற்கிறபடியால்) அதைத் தாண்டினாலும் தாண்டுவது என்பதில்லாமல், அது எதிரிலேயே நிற்கிறது. இவ்விதம் திரும்பித் திரும்பி பிறவி யெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

गतया त्वीदृशं रूपं वर्तमानेऽपि जन्मनि ।

तथैव सुमहान्कालो गतः क्षण इवाल्पकः ॥ २४ ॥

இப்படி எத்தனையோ ஜன்மங்கள் கழிந்து, இந்த ஜன்மத்தில் இம்மாதிரி ரூபம் கிடைத்திருக்கிறது. இப்படி ஜன்மங்கள் எடுப்பத னாலேயே எவ்வளவோ யுகங்கள் கூடும் போல் கழிந்து போயிருக் கின்றன.

अलससुखसंस्पर्शमकृताद्यौघनिष्कृति ।

विनैव हरिपादाचामहो पश्यत एव मे ॥ २५ ॥

இவ்வளவு காலமும் ஸுகத்தின் ஸ்பர்சம் கூட இல்லாமலும் செய்த பாபங்களுக்கு பச்சாத்தாபம் பிராயச்சித்தம் ஒன்றும் இல்லாமலும் அதனால் பகவானுடைய திருவடிகளில் பூஜை என்பது இல்லாமலும் கண் முன்னேயே கழிந்து போயிற்று.

किं करिष्यामि पदयोर्निपतिष्यामि कस्य नु ।

दुस्तरां दुर्दशामेतां कथयिष्यामि कस्य वा ॥ २६ ॥

ஆகையால், 'என் செய்வேன்? எவர் காலில் விழுவேன்? எவருக்கு என் லுடைய நீங்காத தூர்த்தசையைச் சொல்லுவேன்? காப்பாரார்?' என்று,

इति निर्विद्य तदनु धृतिमालम्ब्य सात्त्विकीम् ।

विधूय चेमं निर्वेदं सर्वकार्यावसादकम् ॥ २७ ॥

उद्धरिष्यन्स्वमात्मानं मज्जन्तं भवसागरे ।

पुनर्निश्चिनुयादेवं स्थिरधीः स्वार्थसिद्धये ॥ २८ ॥

गतमेव गतं जन्म कानु तत्र प्रतिक्रिया ।

प्रवहत्येव हि जले सेतुः कार्यो विजानता ॥ २९ ॥

इदानीं पश्यिष्यामि सर्वं कर्तुं यो इति ।

मयात्महितकामेन विभ्यता भवसागरात् ॥ ३० ॥

இம்மாதிரியாக சென்ற காலமெல்லாம் வீணாகக் கழிந்ததை எண்ணி சோகித்து, அதனால் நிர்வேதம் (வெறுப்பு) அடைந்து பிறகு ஸாத்விகர்களாக்குரிய உறுதியைக் கைப்பற்றி ஒரு கார்யத்தையும் செய்ய முடியாமல் பண்ணும் தளர்ச்சிக்குக் காரணமான இந்த நிர்வேதத்தை விலக்க வேண்டும்.

ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் முழுக்கிக்கொண்டிருக்கிற தன்னை, துக்கு வதற்காகவும், தனக்கு வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை அடையவும், மறுபடியும் திருடமான புத்தியையுடையவனாய் பின் வருமாறு நிச்சயித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கழிந்த ஜன்மம் கழிந்தே போய்விட்டது. அது விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. (வெள்ளம் வந்து விட்டால்) ஜலம் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் போதே தான், புத்திமான் அணைகட்ட முயல வேண்டும். (அதாவது: இம்மாதிரி ஜன்மப்பிரவாஹம் இருக்கும் போதேதான், பிறவியைத் தடுக்க முயல வேண்டும்.)

ஸம்ஸார ஸாதார்த்தைக் கண்டு நடுங்கி ஆத்மாவுக்கு நன்மையைச் செய்ய விரும்புகிற என்னால், காரியம் சென்று கொண்டிருக்கும் போதே இவ்வளவுதான் செய்யக் கூடியது. (அதாவது)

इत ऊर्ध्वमहं तावद्यावज्जीवं श्रियः श्रियः ।

पदयोरर्चनं कर्तुं यतमानः समाहितः ॥ ३१ ॥

இனியாவது மேல் வரும் காலமெல்லாம் ஜீவனுள்ளபட்டும் திருவுக்கும் திருவாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று பிரதிக்ளை செய்துகொண்டு அதற்காக முயல்வேணுக வும். என்று (கீழ்ச் சொன்னபடி நிர்வேதம் அடைந்து அதனால் தளர்ந்து செயலற்றவனாக ஆகாமல், மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு இழந்த காலத் திற்கும் படியெடுக்கும்படி கைங்கர்யம் செய்ய) நினைக்கவேண்டும்..

अभिगच्छन्हरिं प्रातः पश्चाद्द्रव्याणि चार्जयन् ।

अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्रान्जपन्नपि ॥ ३२ ॥

(அவ்விதம் பூஜிப்பதற்காக) காலை யில் பகவானை யடைந்து வணங்கி (அதாவது பகவதபிகமனம் செய்து), பிறகு (பூஜைக்குவேண்டும் என்ற) திரவியங்களை ஸர்பாதித்து, (உபாதானம் செய்து), அவற்றால் பிர தான கார்யமான பகவத் பூஜையைச் செய்து (இஜ்யை), பிறகு (பகவத் குணங்களை ஞாபகப் படுத்தும்) மந்திரங்களை ஜபம் செய்து (இது மற்ற இதிஹாஸ புராணங்களையும் சொன்னபடி; இது ஸ்வாத்யாயம்),

ध्यायन्नपि परं देवं कालेषुकेषु पञ्चसु ।

वर्तमानः सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्त्मना ॥ ३३ ॥

பரமாத்மாவை த்யானம் செய்வது (யோகம்), அப்படி கூறிய ஐந்து காலங்களிலும் ஐந்து கார்யங்களைச் செய்து கொண்டு (பஞ்சகால ப்ரார்பணனாக (பஞ்சகாலபராயண) இருப்பேன்.

स्वाजितैर्गन्धपुष्पाद्यैः शुभैः शक्त्यनुरूपतः ।

आराधयन्हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान् ॥ ३४ ॥

உடம்பு நோவத்தேடி அலைந்து பெற்ற கந்தம் புஷ்பம் முத லான மங்களமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு ஸர்வேச்வரனை பக்தியோடு ஆராதித்து, இனி இந்த பக்தி யோடேயே என் நாட்களைக் கழிப்பேன்.

(என்று இம்மாதிரி ஸாத்விக்கர்களுக்கு வரும் உறுதியை அடைய வேண்டும்.)

एतत्क्रियाविरोधीनि प्राचीनान्यशुभानि मे ।

कर्मण्यनन्तान्यच्छेद्यान्यनादीन्यशुचीनि च ॥ ३५ ॥

இந்த மாதிரியான ஸத்கர்மாவுக்கு தடையை யுண்டு பண்ணும் விரோதிகளான என்னுடைய பூர்வ பாப கர்மங்கள் அசுபங்களும் அசுத்தங் களுமாய் அநந்தங்களாய் இருக்கின்றன. அவை என்னால் விலக்கமுடி யாதவை.

स्वयैव कृपया देवो विनाश्यासमन्मनोरथान् ।
 पूरयत्विति संप्राप्तिं मन्त्रमेतमुदीरयेत् ॥ ३६ ॥

ஆகையால் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அந்த பாப கர்மங்களை விலக்கி, என் மனோரதத்தை நிறைவேற்றி யருளவேண்டும் என்று அவன் காரியத்தை செய்து முடித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவனையே சரணமடைந்து பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

பிறகு இம்மாதிரி தனக்கு ஞானம் வரும்படி செய்ததற்காகவும் மேல் பன்மைகள் வரவேண்டிய ஆறுக்கிரகம் செய்யவேண்டுவதற்காகவும் ஆசார்யர்களை த்யானம் செய்து, தன்னுடைய அபிகமனம் முதலான ஆற்றிக காரியங்களைச் செய்ய முயலவேண்டும். (அவை முன்னமேயே சுருங்க உரைக்கப்பட்டன.)

ஸ்ரீ:

தினசாயை 2

[ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

विचित्रा देहसंपत्तिः ईश्वराय निवेदितुम् ।

पूर्व एव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादि संयुता ॥

கைகால்களோடு கூடிய இச்சரீரம் ஸர்வேச்வரனுக்காகவே என்று எண்ணி ஒவ்வொருவனும் தன் வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும் போது கர்ம பராநிநாசனான நமக்கு எது ஸரியானது, எது தவறானது என்று அறிவதற்குப் போதுமான ஜ்ஞானம் இல்லை. நாம் ஸரியென்று நினைப்பதை அயலான் மாறாக நினைக்கிறான். ஆகையால் ஸர்வ பூதஸம னான பகவானுக்கு சந்தேகாஷத்தை அளிக்கக்கூடிய கர்மங்கள் எவை என்று சாஸ்திரம் கொண்டே அறியவேண்டும். இதையே கீதையில் பகவான் ஆர்ஜுனனுக்கும் கூறினான்:

यः शास्त्रविधि उत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।

न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ XVI. 23.

वस्मान्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।

ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुं इहाहंसि ॥ XVI. 24.

சாஸ்திரங்களை மீறி மனம்போனபடி கார்யம் செய்வனுக்கு லித்தி யில்லை. இங்கும் பின்னும் ஸுகமும் கிடையாது. ஆகையால் எது செய் யத் தக்கது எது செய்யத்தகாது என்று நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில், சாஸ்திரமே பிரமாணம். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி கர்மங்களை அறிந்து நீ செய்." ஆத்மாவுக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் இந்த சாஸ்திரங்கள் ஆயிரம் மாதா பிதாக்களைக் காட்டிலும் கூட அதிக வாதஸல்யத்தை யுடையது. இவ்வளவு வநஸலமான சாஸ்திரம் ஒருவனால் செய்ய முடியாத கார்யத்தை அவனுக்கு விதிக்காது; விதிக்கவும் இல்லை. அவரவர்கள் சக்திக் கேற்றவாறு தான் கார்யங்களை விதிக்கிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கு உபவாஸத்தைச் சொன்னவிடத்தில், சக்தியற்றவனுக்கு பால் பழம் முதலான விரதத்திற்கு குறைவு செய்யாதவற்றை ஆஹாரமாக விதித்தது. முன் சொன்னது முக்ய கல்பம் (मुख्यकल्प); பிந்தியது கௌணம் (गौण).

அதாவது முக்ய கல்பத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தி யில்லாதிடபல் அருந்த
பதிலாக அதே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய கல்பமாக அஷ்டாங்கக்
சக்தியுள்ளவன் முக்ய கல்பத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்; அப்போது தான்
பலம் கிடைக்கும். சக்தியில்லாதவனோ கௌணத்தை அநுஷ்டிக்கலாம்.
இவனுக்கும் அந்த பலனை கிடைக்கும். இது சாஸ்திரங்களில் போல்
லோகத்திலும் உண்டு. பிராயச் சித்தங்களில் பெரியதை அநுஷ்டிக்க முடி
யாதவனுக்கு லகுவானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காலம், தேசம், தன்
சக்தி, ஜ்ஞானம் முதலியவற்றை அநுஸரித்து தனக்கேற்றதைத் தெரிந்து
கொண்டு அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அதே மாதிரியாக “கிருத யுகத்தில் பக்தி
யோகத்திலும், திரேதாயுகத்தில் பாசங்கள் செய்வதினும், துவாபரத்
தில் ஆர்ச்சனை முதலியவற்றிலும் கிடைக்கும் பலனை கலியுகத்தில் பகவான்
நாம ஸங்கீர்த்தனத்தினாலேயே ஒருவன் அடையலாம்.”

ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैः त्रतायां द्वापरं अर्चयन् ।
यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ सकीर्त्यं केशवम् ॥

என்று கூறினார்கள். ஆகையால் சாஸ்திரங்கள் விதித்த கர்மங்களில்
தனக்கு சக்தியில்லை, யோக்யதை யில்லை என்பதே கிடையாது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேல் ‘ஸர்வேச்வரனுடைய கார்யத்தை அவனு
டைய ஸந்தோஷத்திற்காகச் ‘செய்கிறேன்’ என்கிற ஸாத்விக
தயாகத்தோடு ஒருவன் செய்வானேயானால், அவனுக்கு ஒரு குறைவும்
வராது. கார்யம் நிறைவேறினால், அதனால் பிரஸந்நனான “பகவான்
மோக்யத்தைக் கொடுப்பதுபோல், சீராரோக்யம், பொருள், மற்ற
ஸுகாதபவங்கள் எல்லாவற்றையும் தன் பக்தனுக்குக் கொடுக்கிறான்.”

शरीरानन्दं अर्थात् भोगाश्च आनुषङ्गिकान् ।
यदाति ध्यायिनां नित्यं अपवर्गप्रदो हरिः ॥

கார்யம் பாதியில் சீரானும், பகவன் பிரீதிக் காகச் செய்தபடி
பால் ஒரு தோஷமும் இல்லை. யாகம் முதலானவற்றை பாதியில் நிறுத்தி
விட்டால், பிரம்ம ரகஷஸ்ஸாக பிறப்பான் என்பதுபோல் இதற்கு ஒன்
றும் கிடையாது. அதற்கு மாறாக, இது கல்படையாக (அதாவது,
கெட்டியான அஸ்திவாரம் போல்) இருந்து கொண்டு மறு ஜன்மத்தில்
இதற்குமேல் ஆரம்பிக்கலாம்.

निहामिन्ममाराशिरि मयवायो न विद्यते ॥ (II. 40.)

(ஆரம்பிக்கது வினாகாது; ஒரு தோஷமும் இல்லை) என்று பகவானே

சுந்ரிக்ரஃகரஃன். இதனால் ஸ்நாநம், போஜனம், ஸம்பாதிப்பது, க்ரஃகரஃன், துஃக்ரஃவது, எழுந்திருப்பது, நினைப்பது, இமைகொட்டுவது, பகவத்ஸேவை, பகவதாராதனம், படிப்பது, எழுதுவது முதலான நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு கார்யத்தையும் பகவத் பிரீதிக்காக என்கிற உண்மையான எண்ணத்தோடு செய்வோமேயானால், நமக்கு ஹிதமே வரும். கீதையில் பகவானும்

यत् करोषि यत् अश्नासि यत् जुहोषि ददासि यत् ।
यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥

“நீ செய்யும் தானம், தபஸ், ஹோமம் எல்லாவற்றையும் என்னிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்துவிடு” என்று கூறினான். அவை என்ன? என்ன கார்யங்கள் ஸரியானவை? என்பதை ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்கிற பிரிவுகளோடு தானே உணர்த்தினான். ஆக சாஸ்திரத்தினால் நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்று அறிவதும் கஷ்டமல்ல; அதைச் செய்யும்போது பகவத் பிரீதிக்காக என்று எண்ணிச் செய்வதும் சிரமமல்ல. அந்த மாதிரி நினைக்க அப்யாஸம் செய்ய வேண்டியது தவிர வேறில்லை. “நான் எனக்காகவும் என் பத்நீ புத்திரர்களுக்காகவும் உழைக்கிறேன் என்கிற எண்ணத்தை மாற்றி, ‘பகவத்தாஸ் பூதனான நான் பகவத் விபூதி களான எனக்கும் என் பத்நீ புத்ரர்களுக்காகவும் ஸம்பாதிக்கிறேன். பகவான் அந்த ரூபத்தோடு அனுபவிக்கிறான்’ என்று எண்ணுவதே வேண்டியது. ‘செய்யும் கார்யங்கள் எல்லாம்’ என்றால் சாஸ்திரத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்டவை தவிர மற்றவை தான். “காரியம் நல்லனகள் அவைகாணில் என் கண்ணனுக்கு என்று ஸரியாய்” இருப்பதே வேண்டுவது. இந்த எண்ணம் வந்தால் பகவானைப்போல் நாமும் ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் அன்புடையவர்களாயிருப்போம். ஆத்ம குணங்களைச் சொல்ல வந்த விடத்தில் **दया सर्वभूतेषु** என்று ஸர்வபூத தயையை யல்லவா முதலில் எடுத்தது. பிரஹ்லா தாழ்வானும் பகவந்நுவேஷியான தன் தந்தையைக் குறித்து

सर्वभूतात्मके तात जगन्नाथे जगन्मये ।
परमात्मनि गोविन्दे मित्रामित्रकथा कृतः ॥

“ஸர்வலோக ராஷ்டிரங்களும், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகி ஸர்வ ஜகத் ரூபமாகவும் பரமாத்மாவுமான ஸர்வேச்வரன் இருக்கும் பொழுது, உலகில் ‘ஒருவன் சத்ரு’ ‘ஒருவன் மித்ரன்’ என்கிற விபாகத்திற்குப் பரஸங்கமேது” என்றல்லவா கூறினார். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் முதலில் பகவத்விபூதி என்கிற எண்ணத்தைச் செய்து பழகினால், பிறகு மற்றவரையும் அவ்விதம் எண்ணமுடியும். இப்படி அப்யாஸம் செய்தால் அஸூயை, காமம், கோபம் முதலான தூர்க்குணங்கள் நீங்கி மனது பரி

சுத்தமாக ஆகும். பிறகு பகவதாராதனம் என்கிற எஸ்ஸா விஞ்ஞான கர்மங்களை அனுஷ்டித்தால், பகவான் சீக்கிரத்தில் ~~வழி~~ அளவில்லாப் பேரின்பத்தைத் தர விரைந்துகொண்டு நிற்பான்.

இவ்வாறு காலதேச சக்திகளுக்குத் தக்கபடி சாஸ்திரங்கள் விதித்த கர்மங்களில் அனுஷ்டிக்க முடியாதது இல்லை. இப்படி அனுஷ்டிக்கும்போது இருக்கவேண்டிய மனோநிலையையும் கூறவேண்டும். இனி முன் ஸஞ்சிகையில் சொன்னவாறு நிர்வேதமடைந்து, அதனால் கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு வேண்டிய ஆதிகாரம் பெற்ற ஒருவன் பிறகு அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மங்களைக் கூறவேண்டும். அந்தக் கர்மங்கள் தான் பலநீதம். நான்கு ஆசிரமங்களுக்கும், நான்கு வர்ணங்களுக்கும், சக்திகளுக்கும், அசக்திகளுக்கும் வேறு வேறாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஸத்யம் முதலான சில தர்மங்கள் பொதுவாகவும் இருக்கின்றன. 'அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கேற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வதை தர்மம்; அதுவே நன்மையைத் தரும்; விபரீதமானது விபரீதத்தைக் கொடுக்கும்' என்று கிதையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முன் கூறியபடி ஆதிசாரீரிலேயே பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரமனை உள்ளத்துக் கொண்டு மெள்ள எழுந்து, "பரிவொடு பரவு நல்லடியவர் பழவுரை, அரி யரி யரி யரி யரி யரி யரியே" என்கிறபடியே ஏழு முறை பகவந் நாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டும். மடுவில் ஒரு முதலை வாய்ப்பட்ட கிஜந்திரர்முவாளுக்கு உதவின ஸௌஸ்ப்யத்தை வெளியிடும் 'ஹரி' என்னும் திருநாமம் கெட்ட ஸவடங்களுக்கு பிராயச் சித்தமாகக் கூறப்பட்டது. ஸம்ஸாரமாகிற அகாதமான கடலில் வலிவுள்ள ஐந்து இந்திரியங்களாகிற முதலைகளால் வலித்து திசை திசை ஏதத்தப்பட்ட இஜலீவனுக்கு தன்னை ரக்ஷிக்க 'ஆதிமுலமே' என்று ஒலமிடுவது யுக்தமல்லவா? இவ்விதம் பகவானை நிபானித்தக்கொண்டு, பூமியில் வலது காலை முதலில் வைத்து, வலநாசி கர்மங்களுக்கு வேண்டியவற்றை ஏடுத்துக்கொண்டு புறப்பட வேண்டும். ஜனங்கள் வசக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் சென்று ஃசரீர சுத்தியைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு பல் துலக்க

பல் முற்றொழிவுநடைபற்றி விஸ்தாரமாக லீகிகள் உள்ளன. அவற்றுள் எந்த இடத்தில் அசுத்தம் செய்யக்கூடாது என்பதை மட்டும் குறித்து நிறுத்து வேரம்—தொட்டம், கந்தவசம், பயிர்கள், சாம்பல், சம்சானம், புற்று, மலை, தர்ப்பம், களம், வழி, மரத்தடி, மாரிழல், ஜலம், மணல், குளம், ஆறு இவற்றின் கரைகள் இவற்றில் கூடாது. தேவாலயம், பசு, ஸ்திரீ முதலான சுத்தமான வஸ்துவைப் பார்த்துக் கொண்டும் செய்யலாகாது. பிறகு மண்ணால் சுத்தம் செய்து கொள்ளவேண்டியது. இக்காலத்து சுவீனர்களும் இலக பெரும்பாலும் அதுமோதிக்கிறார்கள். அதலால் இதில் யதாசக்தி அனுஷ்டிக்காதது மமது குறையே.

செல்லவேண்டும். கசப்பு, துவர்ப்பு, முள் இவைகளை
 போன்ற மரங்கள் குச்சுகளாலும், இலைகளாலும் பல்லை சத்தம் செய்து
 வாயைக் கொப்பளிக்கவேண்டும். சில தினங்களில் சில மரக்
 குச்சிகளைக் கூடாது என்று மிருக்கிறது. பிறகு ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு
 ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சாஸ்திரங்களிலே கூறப்பட்ட கர்மங்களுக்கு
 ஸங்கல்பம் அவசியம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கார்யத்தை
 ஆரம்பிக்குமுன் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நிச்சயித்துக் கொள்
 வதை லோகத்திலும் காண்கிறோம். இங்கு 'பகவத் பிரீதிக்காகச் செய்கி
 ரேன்' என்று சேர்த்துக் கொள்வது விசிஷ்டம்.

நதி யிருக்கும் இடத்தில் குளிர்ந்த ஜலத்தில் அமிழ்ந்து ஸ்நானம்
 செய்வதே முக்கிய கல்பமாகும். ஜலத்தில் அழுக்குத் தேய்ப்பது முதலான
 அசத்தம் செய்யலாகாது. கரையில் வந்து செய்யலாம். இப்படிக் குளிர்ந்த
 ஜலத்தில் அதிகாலையில் ஸ்நானம் செய்வது சரீரத்திற்கு ஆரோக்யத்தைக்
 கொடுக்கும் என்று ஆயுர் வேத சாஸ்திரம் சொல்லி யிருக்கிறது. பிற நாட்
 டாரர்களும் கூறுகிறார்கள். குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்ய முடியாதவ
 னுக்கு உஷ்ணஜலம். இப்படி ஸ்நானம் செய்ய முடியாமல் ஆரம் முத
 லான விபாதிகள் இருந்தால், அந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சக்திக்
 கேற்றவாறு ஏழுவித ஸ்நானங்கள் இருக்கின்றன. கண்ட ஸ்நானம்—
 கழுத்துவரையில் குளிப்பது; காபில் ஸ்நானம்—கை கால்களை அலம்பி,
 நர வஸ்திரத்தால் உடம்பைத் துடைத்துக்கொள்வது; பார்த்திவ ஸ்நானம்
 ஊர்தவ புண்ட்ரம் தரிப்பது; பாக் குளம்புகளினால் கிளம்பும் தரையில்
 நிற்பது; வெயிலடிக்குப்போது பொழியும் மழையில் ஸ்நானம் செய்வது
 முதலியன. இது தவிர, 'ஆபோ ஹிஷ்டா' முதலான மந்திரங்களால்
 ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்வது மந்திரஸ்நானம்; ஸர்வாலங்கார பூஷிதனான ஸ்நானம்
 நாராயணனுடைய திருவடியிலே நின்று பெருநீர் கங்கையில் உள்ளூர் புற
 மும் நனைவதாக தியானம் செய்வது மாநவிக ஸ்நானம் என்பனவும் உண்டு.
 யதாசக்தி ஸ்நானத்தை முடித்து, ஒரு உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் தலையைத்
 துவிட்டி, வேறொன்றால் கால் முதலிய கீழுங்கங்களைத் துடைத்துக் கொண்டு
 வேறு வஸ்திரம் தரித்து, முன்னோர்கள் வழக்கப்படி ஊர்தவ புண்ட்ராதி
 களைத் தரிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்ய வேண்டிய விதியும், புண்ட்ராதி
 தாரண விதியும் அகற்கு மந்திரங்களும் ஆஹவிகம், ஸ்நீ தேசிகனின் ஸச்
 சரித்ரரஷை, பாஞ்சராத்ர ரஷை முதலான வற்றில் விரிவாக நிரூபித்
 திருக்கிறபடி ஆசார்யனிடமிருந்து தெரிந்து கொள்வது.

பிறகு தேவதைகள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் எல்லாருக்கும் தர்ப்பணம்
 செய்யவேண்டும். லோக சேஷமத்திற்காக வேண்டிய மழையை அளிக்கி

றார்கள் தேவதைகள் ; தங்கள் தபோ மகிமையினால் ஷேத
வேதாந்தங்களையும் கண்டு எழுதி வைத்தார்கள் ரிஷிகள் ; வம்ச-விநாயக
தியை விரும்பிப் போவார்கள் பித்ருக்கள். தங்கள் நன்றியைக் காட்ட
இவர்களை யெல்லாம் திருப்தி செய்து 'பிறகு ஸந்தியா வந்தனம்' செய்ய
வேண்டும். அர்க்கிய ப்ராதனமும் காயத்ரிஜபமும் இதில் முக்கியமானவை.
இதற்கு முன்னும் பின்னும் செய்வதெல்லாம் அவச்யம் அறவுடிக்க வேண்
டிய அங்கங்கள். சூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு செந்தாமரையில் கிரீட
ஹார கேயூராதி பூஷணங்களாலே பூஷிதனாய் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாரா
யணனை தியானம் செய்து, அந்த பரமாத்மர்வுக்கு அர்க்கியம் கொடுப்ப
தாக தியானிக்கவேண்டும்.

यो देवः सविता अस्माकं धियो धर्मादिगोचराः ।

प्रयेत् तस्य यत् भर्गः तत् वरेण्यमुपास्महे ॥

ஸர்வ ஜகத்காரணான யாதொரு ஸர்வேச்வரன் தர்மம் முதலியவற்றைப்
பற்றி நம்முடைய ஞானத்தை தூண்டுகிறாரோ (தூண்டும் பொருட்டு) அவ
ருடையதான ஸர்வ ச்ரேஷ்டமான தேஜஸ்ஸை த்யானம் செய்கிறேன் என
றர்த்தமுள்ள காயத்ரியைக் கொண்டு பகவானை த்யானம் செய்ய வேண்டும்.
பிறகு பகவானையும், தத்பரிகரங்களையும், தத்பரிஜனங்களையும் மோக்ஷ
தசையில் அனுபவிக்கு மதற்கு நிகராக இங்கேயும் தியானம் செய்து அவர்
கருங்காக தர்ப்பணம் செய்வது ஆதார சக்தி தர்ப்பணமாகும். அதாவது,
ஆதிசேஷனும், அதன்மேல் ஒரு தீவ்ய பர்யங்கத்தில் எட்டு தளங்களு
டைய ஒரு தாமரை மலரில் எட்டு சாமரம் வீசும் பெண்களாலே
சூழப்பட்டு, விஷ்வக்ஸேநர் முதலான ஆசார்யர்கள் ஸேவிக்க, ஸ்ரீ பூமி நீளை
களுடன்கூட ஸர்வா யுதாழ்வார்களும் ஆபரணாழ்வார்களும் அலங்கரித்துக்
கொண்டு நிதக, அநந்த கருட விஷ்வக் ஸேநாதிகளும் த்வார பாலர்களும்
கணுதிபதிகளும் தங்கள் ஆயுதம் பரிவாரம் முதலியவற்றோடு புடை சூழ
வீற்றிருக்கும் நாராயணனை "ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:"
என்று கடைசியில் துதிக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகு தோசாரியனால்
யஜ்ஞங்களுக்குள் ச்ரேஷ்டமாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்ம யக்ஞத்தைச் செய்ய
வேண்டும். பிறகு கிரஹத்திற்கு வரவேண்டும்.

இதுவரையில் சொன்னவற்றில் பெரும்பாலும் எல்லாவற்றையும்
நவீன விக்ஞான சாஸ்திரிகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மந்திரம் உச்
சரிக்கும் அம்சத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருக்கலாம். பூர்வர்கள்
சொன்னவற்றில் இவ்வளவு அம்சம் ஸரியென்று ஏற்பட்டால்,
பாக்கிக் கொஞ்ச அம்சத்தில் நாம் அவநம்பிக்கைப் பட இடமில்லை.

ஆனந்தம் அலற்றையும் ஸரீ என்னும் காலம் வரலாம். கீழ்ச்
 சோன்சுயந்தில் கீழ்க்கேள் எழுந்திருப்பது, கொஞ்ச தூரம் நடப்பது, ஆல்,
 வேல் முதலியவற்றால் பல் துலக்குவது, ஸூர்போதயத்திற்கு முன் குளிர்ந்த
 ஜலத்தில் ஸநாநம் செய்வது, ஸூர்ய நமஸ்காரம்—எல்லாம் சரீரித்திற்கு
 நன்மையை யளிப்பதாக டாக்டர்களும் கூறுகின்றனர். இவற்றில் யதா
 சக்தி அநுஷ்டித்தால் சரீராரோக்யம் கிடைப்பதோடு சாஸ்திரத்தை அநு
 ஸரித்தலும் ஏற்படும்.

கீழ் கூறியவை யெல்லாம் ஐந்து காலங்களில் முதலாவதான அபிக
 மனத்திற்கு முன் செய்ய வேண்டியவை. ஸந்தியா வந்தனத்தைச் செய்யா
 தவன் அசுத்தனை ஆகி மற்ற காரியங்களுக்கும் தகுதி யற்றவனாக ஆகிறான்.
 (सन्ध्याहीनो अशुचिः नित्यं अनर्हः सर्वकर्मसु). ஆகையால் ஸந்தியோபாஸனம்
 அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதாகும். இந்த ஸந்தியை அவரவர்
 கள் தங்களுக்கு அநுமதித்தவளவில் சக்திக்கு அநுகுணமாகச் செய்ய
 வேண்டும். பலருக்குப் பலவிதமாக இத்தகக் கடவுள் வழிபாடு இருந்தாலும்
 எல்லாம் ஒரே பரம்பொருளை வணங்கியதாக ஆகிறது என்று ஸ்ரீ கிருஷ்
 ணன் கூறுகிறார்.

येऽपि अन्यदेवताभक्ताः यजन्ते श्रद्धया अन्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्ति अविधिपूर्वकम् ॥ IX. 23.

“சரத்தையோடு மற்ற தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்களும் என்னையேதான்
 பூஜிக்கிறார்கள். என்னை அவர்கள் சாஸ்திரப்படி ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதிக்
 காத போதிலும், நான்தான் எல்லா பூஜையையும் அனுபவிக்கிறவனும்
 ஸ்வாமியும்.” ஸந்தியா வந்தனத்தின் முடிவிலும் இதே கூறப்படுகிறது.

सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रति गच्छति ।

இப்படி அதிகாரத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, அபிகமநத்தைச்
 செய்யவேண்டும். சென்ற தினத்தில் தன் வாழ்நாளைக் குறைவற தன்
 கைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பித்து நடத்தினதற்காக நன்றியைச் செலுத்தி,
 இன்றும் அவ்விதம் செய்ய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.
 ஸர்வேச்வரனை நமஸ்கரித்து, தான், தன்னுடைய பசு, புத்திரர்கள்,
 மற்றப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து,
 பிறகு புஷ்பம் முதலான உபஹாரங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதற்குப்
 பிறகு, குரு முதலான பெரியோர்களை நமஸ்கரிப்பது, அவர்களுக்கு
 வேண்டிய காரியத்தைச் செய்து, வேதாத்யயனம், சாஸ்திரார்த்தங்களை
 ஆராய்வது, கேட்போருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது முதலான காரியங்

களைச் செய்யவேண்டும். இவற்றை அபிகமனம் எனலு அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இப்படிக் கூறியவற்றில் முக்யமானதை அதுஷ்டிக்க வேண்டும். முடியாவிட்டால் தனக்கு சத்தி யில்லாமையை உணர்ந்து, அதைவிட்டு, கொணாததை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். கால வேறுபாட்டினாலும் நம் துஷ்ட கர்ம பலத்தினாலும் நல்ல கார்யங்களை அநுஷ்டிப்பது குறையுமே யானால், அதற்காக அநுதாபப்பட்டு, ஈச்வரனிடம் அபராத சூதாபனம் பண்ணிக் கொண்டால், பரம் காருணிகனான ஸ்ரீய:பதி நம்மை மன்னித்து ஆட்கொள்வான். நம் குற்றத்தை உபேக்ஷித்து, நம்மைத் திருத்தி அங்கீகரிப்பதற்காகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு வாழ்வல்லயம் என்றொரு குணம் இருக்கிறது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. 'குற்றமற்றார் எவர் உளர்' என்னும் பிராட்டியையும்; "என்னடியார் அது(குற்றம்) செய்யார்" என்று பரிந்து பேசும் பெருமானையும் ஆசிரயித்தோம்; "திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே."

இவ்வாறு ஸர்வேச்வரன் தன் ஆராதன ரூபமான அபிகமனத்தை தன் பிரீதியின் பொருட்டு அடியேனைக் கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொண்டான் என்று ஸாத்விக த்யாகம் செய்ய, சங்கிலித் துவக்குப்போல் தொடர்ந்து அடுத்தது வரும் உபாதானத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதற்காக அபிகமனத்தைத் தலைக் கட்டவேண்டும்.

தின்சாயை 3

ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.

கீழ்ப்புகுதியில் குறிக்கப்பட்டவாறு தனக்கு விஹிதமான ரித்ய கர்மங்களை அறுவடித்து, காலையில் பகவதபிகமனத்தைச் செய்ததும், உபாதர் நத்திற்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். உபாதர்நமாவது—தாவ்ய ஸம்பாதநம். அடுத்த காலமான இஜயையில் செய்யவேண்டிய பகவதாராதநத்திற்காகப் பொருளை சேகரித்தல். தனக்காக என்று ஒருவன் ஸம்பாதிப்பானாகில், அவன் மேலும் மேலும் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலுவான் ; பகவத்யக்ருத்திற்காக என்று சேகரிக்கவேண்டும்.

यज्ञार्थात् कर्मणाऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मवन्धनः ।

तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ (III 9.)

என்று கீன்தையில் பகவானும் உபதேசித்தான். ஆகையால் திருத்துழாய் புஷ்பம், சந்தநம், தயிர், பால் முதலிய ஸகல உபகரணங்களையும் பகவானுக்காக என்று சுத்தமான இடத்திலிருந்து சுத்தமானவைகளாக சேகரிக்கவேண்டும். சில புஷ்பங்களை சில தினங்களில் பூஜைக்கு உபயோகிக்கலாம். சில நிஷித்தங்கள் என்றும் வேறு வேறு திதிகளுக்கு வேறுவேறு புஷ்பங்களை உபயோகிப்பது சிறந்தது என்றும் இவ்வாறாக பலவிதிகள் உள்ளன. வரஸனையுள்ள வெள்ளை புஷ்பங்களும், சிவப்பில் தாமரை முதலானவற்றையும் உபயோகிக்கலாம். தன்னுடைய தோட்டத்தில் தன்னாலேயே வளர்க்கப்பட்டதிலிருந்து கிடைக்கும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் மிகச் சிறந்தவை. பெரியாழ்வாரும் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் இப்படிச் செய்தது இதற்கு உதாரணம். காடு முதலான பொது ஸ்தலங்களிலிருந்து எடுத்து வருவது மத்திமம். விலைக்கு வாங்கினதும் யாசித்துப் பெற்றதும் சிறந்ததல்ல. பிறர் கொடுத்த புஷ்பத்தைக் கொண்டு பூஜித்தால், பூஜாபலன் கொடுத்தோனைச் சேருகிறது. புஷ்பங்களை றூலினால் தொடுக்கலாகாது. உதிரந்த புஷ்பங்களைக் காட்டிலும் ஒரு நாரில் தொடுக்கப்பட்ட மாலையும் அதைக்காட்டிலும் பல நாள்களினால் தொடுக்கப்பட்ட ஸ்ரக்கும் (சூக்து) சிறந்தன. தாமரை, நீலோத்பலம் முதலான நீரில் உண்டாகும் புஷ்பங்களை இரண்டுநாள் வரைக்கும் உபயோகப்படுத்தலாம். வாடினதும், முகர்ந்துபார்க்கப்பட்டதும், நாம் உபயோகித்து மிகுந்ததும், அசுத்தமானதுமான புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் பகவானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாகாது. பிறரிடமிருந்து பெறவேண்டி வந்தால், டம்பம் முதலான

தூர்க்குணங்களும், தூர்நடத்தையும் அற்றவர்களிடமிருந்து பெறவேண்டும் அவர்களும். பகவத்கார்ப்பணம் என்று கொடுக்க, நாமும் அவ்விதமே பெறவேண்டும்.

ஏற்கனவே சொத்தும் சக்தியுமில்லாதவனுக்கே வேறேரிடத்திலிருந்து ஸம்பாதிப்பது என்பது. அவரவர்களுடைய சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட வழியில் சரீர யாத்திரை நடக்காவிடில், அவ்விதமான ஆபத்தகாலங்களில் அதற்கடுத்த வர்ணத்தார்க்குக் கூறப்பட்ட வருத்தியால் ஸம்பாதிக்கலாம். பிராமணர்களுக்கு லோகம் ஒதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், முதலியன உள்ளன. அவை நடக்காவிடில் கிருஷ்ண வானிஜ்யம் முதலிய வற்றால் ஜீவிக்கலாம். அதிலும் நியமமுண்டு. அதிக சிரமத்தைக் கொடுப்பதும், தன்னுடைய தியானம் முதலானவற்றிற்கு இடையூறு யிருப்பதுமான காரியங்களைச் செய்து ஸம்பாதிக்கலாகாது. ஸம்பாதிக்கவேண்டிய அவச்யமுமில்லை.

अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनसञ्चयम् ।

अप्रयत्नागताः सेव्याः गृहस्थैर्विषयाः सदा ॥

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான பகவானுக்கு நாம் கொடுப்பதால் ஒரு லாபமில்லை, ஸர்வ ஜகத் ஸ்வாமியான பகவானுக்கு அவனுடையதில்லாத ஒன்றை நாம் கொடுக்கப்போகிறதும் இல்லை. ஆனால் ஸகல போக்ய வஸ்துக்களையும், பகவானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பது அவற்றை சுத்தமாக்குவதற்கும், அதனால் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காகவுமே. அவன் திருப்தியடைவது ஒரு பூர்ண சும்பத்தைக் காட்டுவதாலும், சிறிது ஜலம் திருவடிகளை அலம்ப ஸமர்ப்பிப்பதாலும், இவையும் இல்லாவிடில் ஒரு நன்மொழியாலும்; இதைத் தவிர வேறொன்று வேண்டுவதில்லை.

अन्यत् पूर्णादिपां कुंभात् अन्यत् पादावनेजनात्

अन्यत् कुशलसंप्रश्नात् न चेच्छति जनादनः ॥

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहृतं अश्नामि प्रयतात्मनः ॥ (IX 26.)

இலை, பூ, பழம், ஜலம், எதுவாயிருந்தாலும் ஆதரவோடு பக்தி பூர்வகமாகக் கொடுத்தால் அதை நான் அதிகமாக அனுபவிக்கிறேன் என்று கீதையில் பூர்ண கிருஷ்ணபகவான் கொடுப்பவனின் மனோபாவத்தின் ஏற்றத்தைப் பார்க்கிறானே அல்லது கொடுக்கப்படும் வஸ்துவின் சிறுமை பெருமை பார்க்கிறதில்லை.

இவ்வாறு சத்தமான திரவ்யங்களை ஸம்பாதிப்பது போலவே ஆத்ம குணங்களையும் ஒருவன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும், ஆத்மகுணங்களாவன வ்யா சர்வभूतेषु, क्षान्तिः, अनस्य, शौचं, अनायासः, मङ्गलं, अकार्षण्यं, अस्पृहा, ஸர்வ ஜந்துக்களிடத்திலும் தசைய, பொருமை, அஸுலையயின்மை, சத்தி, ஆயாஸமின்மை (மனத்தாங்கலற்றமை), மங்களமான எண்ணம் வார்த்தை, செயல், உதஸாஹம் மாறாமைய, ஆசையற்றமை ஆகிய எட்டு குணங்கள். கௌதமர் தன் தர்மஸூத்ரத்தில் ஒரு பிராமணனுக்கு நற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லாவிட்டாலும், இந்த எட்டு குணங்களே மேன்மையைக் கொடுக்கும் என்று கூறியுள்ளார். இந்த குணங்களில்லாதபோது அஹங்காரம், அஸுலைய, கோபம் முதலிய தூர்க்குணங்கள் மனதில் குடியேறும். அந்த இடத்தில் பகவத் ஸர்வீதானம் இராது. ஆகையால் பாஹ்யத் திரவ்யங்களையும் இந்த ஆத்ம குணங்களையும் யதாசக்தி ஒருவன் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, மூன்றாவது காலத்தில் செய்ய வேண்டியதும், ஒரு தினத்தில் செய்யவேண்டியவற்றுள் பிரகாசமான துமரீன பகவதாராதந்திற்சூத சித்தமாக வேண்டும்.

இஜயையாவது பகவதாராதநம். இது மத்யாஹந காலத்தில் செய்ய வேண்டிய கர்மம். ஸநாதம் செய்து மாத்திராஹ்நிக கர்மங்களை முடித்துக் கொண்டு மனோ வாக்காயங்களால் சத்தவ்ய, 'பக்தியோடு பகவத் ஸர்வீதிக்குச் செல்லவேண்டும். செல்லும்போது தன்னை மங்களமாகவும் அழகாகவும் பதி முன் செல்லும் பதி விரதையைப் போல அலங்கரித்துக் கொள்ளவேண்டும். த்வார பாலகர்கள் அநாமதி பெற்று, பகவானை மணி ஓசாரினாலும் கைகளை மும்முறை தட்டியு எழுப்பி, த்வயம், சரணாகதிகதய வாக்கங்கள் அல்லது ந்யாஸதசகம் இவற்றால் சரண மடைந்து தன் இஜயையை ஏற்றுக்கொண்டு தன்னை ஆட்கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். 'ஸநகாதி யோகிகளாலும் எண்ண முடியாத பெருமையை யுடைய பகவான் தன் ஸௌலப்பத்தால் என்னுடைய குடிவசயில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனைப் பூஜித்து நான் கிருதார்த்தகை வேண்டும்' என்று எண்ணினாலும் ஸரியே.

முதலில் தன் சரீரத்தை ஸர்வோத் க்ருஷ்டனான பகவானை ஆராதிப்பதற்காக பரிசுத்தமானதாகச் செய்யவேண்டும். அதைத்தான் (भूतशुद्धि) பூத சத்தி என்கிற கர்மம் சொல்லுகிறது. இக்கே விரிவஞ்சி அதை நிருத்திக்கொள்ளுவோம். அந்த கர்மத்தால் தன் சரீரம் சத்த ஸத்வமயமானதாக தியானம் செய்துகொண்டு, அஷ்டாஷ்டராதி ஜபங்களைச் செய்து, மாநலிகமாக ஒரு ஆராதநம் செய்யவேண்டும். வெளியில் செய்யும் ஆராதநத்தில் ஏற்படும் குறைதீர, இதில் பகவானை நன்றாக ஆராதிப்பதாக தியானம் செய்யவேண்டும். பிறகு ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும்.

ஆராதனத்தில் உபயோகிக்கப்படும் பொருள் நான்கு வகை: **ஆப்சாரிக, சாஸ்பாசிக, சாந்திக, ஆப்சாரிக**. ஒளபசாரிகமாவது - உபசாரமாக ஸமர்ப்பிக்கப் படுவன. ஸாம்ஸ்பாசிகமாவது - சந்தணம் புஷ்பம் முதலியன போல் ஸுகஸ்பாசத்திற்காக உள்ளன. ஸாந்திகமாவது - கண்ணாடி, கீயம் முதலிய பார்ப்பதற்கானவை. ஆப்சாரிகமாவது வைவேதப்பங்கள. இவைகளைக் கொண்டு ஸர்வேச்லரணை ஆறு ஆஸநங்களில் ஆராதிக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஆஸநத்திற்கும் அர்க்கிபம், பாத்பம், ஆசம நீயம், கந்தம், புஷ்பம், கீயம் தூபம், தாம்பூலம் முதலான வேடசோபசாரங்கள் உண்டு. முதல் மூன்று மட்டுமாவது அவசயம் ஒவ்வொரு ஆஸநத்திலும் செய்ய வேண்டும். ஒரு ஆஸநத்திலிருந்து மற்றொரு ஆஸநத்திற்கு எழுந்தருளும் போது பாதுகை ஸமர்ப்பித்து, அதை சாற்றிக் கொண்டு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். இவற்றுள் முதலாவது மந்திராஸனம். இரண்டாவது ஸநாநா ஸநம். பகவானுக்கு ஸநாநத்திற்குரிய வஸ்திரங்களை ஸமர்ப்பித்து, வாஸனைத் திரவ்யங்களாலும் மற்றும் சத்த ஜலத்தாலும் புருஷ ஸூக்தம் முதலான மந்திரத்தைச் சொல்லி நீராட்டுதல். மூன்றாவது அலங்காராஸனம். திருமஞ்சநத்திற்குப் பிறகு சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களாலும், கந்தம், புஷ்பம், முதலியவற்றாலும் பகவானை அலங்கரித்தல். பிறகு தூபதீபாதிகளை ஸமர்ப்பித்து, திருத்துழாய் புஷ்பம் முதலியவற்றால் வேத மந்திரங்களாலும் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களாலும், ஸீதாத்திரங்களாலும், பகவந்தாமங்களாலும் பகவானை அர்ச்சிக்கவேண்டும். இதுவே மந்திர புஷ்பம் என்பது. பிறகு போஜ்யாஸனம். பகவான், சூழி நீள்கள், ஆபரண ஆபுதாழ்வார்கள், அநந்தன், கருடன், விஷ்வக்ஸேனர், ஆசார்பர்கள் எல்லோருக்கும் முறையே அமுது செய்வித்து தாம்பூலாதிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஐந்தாவதான மந்திராஸனத்தில் (கண்ணெச்சில்லீர) நீராஜனம் செய்வித்துப் பல்லாண்டு பாடவேண்டும். ஆறாவதான பர்யங்காஸநத்தில் சயநோசிதமாவ அலங்காரங்களைச் செய்து, ஜகத்சூனார்த்தமான யோக நிதரைக்குப் பகவானை எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திப்பது. இவற்றில் செய்யும் ஒவ்வொரு உபசாரத்தையும் பகவானுடைய அதுகளை பெற்று, காட்டி, ஸவீகரிக்குப்படி பிரார்த்தித்து, ஸமர்ப்பித்து, பிறகு சூமை கொள்ளவேண்டும்.

கடைசியில் பகவத் குணங்களைப் பாடி, ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளைச் செய்து, விஷ்வக்ஸேநாதி பரிவாரங்களிடத்தில் தாயாய், தந்தையாய், மற்றும் மாய் முற்றுமான பரம்பொருளை ஒப்புவித்து, பேருவகையோடு பகவத் ப்ரஸாதமான தீர்த்தாதிகளை ஸவீகரிக்கக் கொண்டு வெளியில்

தன் ஆராதனமான தன் கர்மாவை அடியேனைக்கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொண்டான் என்று ஸாத்த்விகநயாகம் செய்யவேண்டும். பிறகு அதிநிகளோடுகூட பகவத் பிரஸாதத்தை உண்பதே அநுயாகம். இதுவும் வைஸ்வரநராக்நி ரூபமான சரீரத்தில் உள்ள பகவானுக்கு ஆராதனமே. **अहं वैश्वानरो भूवा पचाम्यहं चतुर्विधं** என்று சீதையில் சொன்னான். லோகத்தில் உள்ளார் அநுபவிக்கும் ஸர்வ போகங்களையும் தங்களுடையதை தாங்கள் அநுபவிக்கிறோம் என்று அவர்களைப் போல் எண்ணாமல், பரமைகாந்தியான ஒருவன், 'பகவச் சேஷபூதனான நான் பகவத் பிரஸாதத்தை அநுபவிக்கிறேன்' என்று அநுபவிக்கிறான். இது இவனுக்கு மோகூ பாயந்தம் உதவுகிறது. இதுவே பரமை காந்தியின் பெருமை.

இந்த இஜயையானது ஆசார்யோப தேசத்தினாலேயே அறிபக்கூடியது; அப்படித்தான் அறிபமுடியும். இங்கு அடியேன் எழுதினது அதில் ஒரு ஆசையை உண்டாக்கி முறைப்படி எல்லோரும் தெரிந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே யாதலால் இதில் முற்றும் கூறவில்லை. ஸர்வோபகாரணங்களோடு ஸகலாஸநங்களிலும் ஆராதிப்பது முக்கிய கல்பம்; ஸங்கடஸமயங்களில் மந்திராஸநம், போஜயாஸநம், பர்பங்காஸநம் என்பதோடும் நிறுத்திக் கொள்ளலாம். உபகாரணங்களிலும் அகப்பட்டவரையில் கொண்டு பூஜிக்கலாம்.

कथञ्चित् उपकारेण कृतंकेन तुष्यति । (ராமா. அயோ.)

எவ்வளவு சிறியதாயிருந்தாலும் உபகாரம் என்று செய்தால் பகவான் திருப்தியடைகிறான் என்றல்லவா ஸர்வேச்வரனின் கிருதக்ஞதையும் ஸௌலப்யமும். ஆகையால் யதாசக்தி யதாசாஸ்திரம் ஒரு நாளில் செய்தில் பிரதானமான இஜயைபச் செய்து கிருதார்த்தனாகவேண்டும்.

